

Η Α.Θ.Μ. ΣΤΟ ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΟ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Την Κυριακή, 16η Νοεμβρίου ε.ε., η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β΄ επέλεσε Πρωθιεραρχικό Συλλείτουργο με τον Μακ.Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.Χρυσόστομο στον νεόδμητο Ιερό Ναό Αγίας Σοφίας Στροβόλου Λευκωσίας, με την συμμετοχή και των εκπροσώπων των λοιπών Ορθοδόξων Εκκλησιών

Κατά την διάρκεια της Λατρευτικής Συνάξεως ο Μακαριώτατος εκήρυξε τον θείο λόγο, όπου ανέφερε:

“Τω καιρώ εκείνω, παράγων ο Ιησούς είδεν άνθρωπον καθήμενον επί το τελώνιον, Ματθαίον λεγόμενον, και λέγει αυτώ· Ακολούθει μοι. Και αναστάς ηκολούθησεν αυτώ”.

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Κύπρου κ.Χρυσόστομε,
Σεπτή των Ιεραρχών χορεία,

Ευλαβέστοι Πατέρες, ευλογημένε και περιούσιε λαέ του Θεού,

Συνηγμένοι σήμερα γύρω από το ιερό θυσιαστήριο, γευόμαστε πνευματικώς την χαρά της μεταξύ μας κοινωνίας, ως Σώμα Χριστού. Έχοντες ολοκληρώσει τις εργασίες της Συνάξεώς μας με ουσιαστικό θέμα την Ειρήνη μεταξύ των λαών, δοξολογούμε “εν ενί στόματι και μιά καρδία” τον Αρχιποίμενα Κύριο, την άενη Πηγή της μοναδικής και αδιάπτωτης Ειρήνης, λατρεύουμε τον Τριαδικό Θεό, τον ουράνιο Πατέρα του γένους των ανθρώπων, και τιμούμε την μνήμη ένος ανδρός, “Ματθαίου λεγομένου”, ο οποίος με πρωτόγνωρο θάρρος εβίωσε στα μύχια της ψυχής του το μεγαλείο της εσωτερικής ειρήνευσης και καταλλαγής, ακολούθησε τον Ιησού και κατεστάθη τελικώς Απόστολος και Ευαγγελιστής της Εκκλησίας.

“Ακολούθει μοι”. Με αυτήν μόνον την προτροπή ο Κύριος απευθύνθη στον τελώνη Ματθαίο. Κανέναν χαιρετισμό, καμμία σύσταση, καμμία συνομιλία. Μόνο ένα παράγγελμα, προερχόμενο από τα ουράνια χείλη που διεκήρυξαν “Ταύτα λελάληκα υμίν, ίνα εν εμοί ειρήνην έχητε” (Ιωα.16,33), ικανό όμως να επιφέρει την άμεση μεταστροφή στην γόνιμη πνευματικά

ψυχή του αμαρτωλού, κατά τους ανθρώπους, τελώνη.

“Και αναστάς, ηκολούθησεν αυτώ”. Άμεση η αντίδραση του Ματθαίου. Δεν ρωτά κάτι, δεν μιλά, δεν θέτει προϋποθέσεις στην διαδικασία της κλήσεως. Δυναμικά σηκώνεται από το παρελθόν του, εγκαταλείπει την προτέρα προσωπική του διαδρομή και προχωρά σταθερά στο νέο του μέλλον. Το έργο του θα είναι πλέον άλλο, η διακήρυξη και η καταγραφή της παρουσίας του Λυτρωτού και Ειρηνοποιού Θεού στον κόσμο. “Ειρήνην αφήμι υμίν...ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν”.

Οι άμεσες αποφάσεις, τις οποίες έλαβε ο Τελώνης Ματθαίος, αποσκοπούσαν ουσιαστικά στον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων του με τον εαυτό του, με τον θεό και τον συνάνθρωπο. Σε αυτό το τρίπτυχο θεμελιώνεται, αλλά και κρίνεται η αυθεντικότητα της χριστιανικής υπάρξεως. Η εσωτερική καταλλαγή, η εσωτερική ειρήνευση και η εξωτερική εκδήλωση των υψηλών και συγκλονιστικών αυτών βιωμάτων. Η ειρήνη, με άλλες λέξεις, στην ζωή των ανθρώπων, στην ζωή της κοινότητας, στην ζωή του κόσμου!

.....

Περί ειρήνης λοιπόν ο λόγος! Στην Αγία Γραφή ο θεός χαρακτηρίζεται ως θεός ειρήνης (Ρωμ. ιε' 33), αλλά και άρχων ειρήνης (Ησαΐας θ' 6). Η ειρήνη Του αυτή δεν έχει τέλος «και της ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον» (Ης. θ' 7). Κατά τον Ψαλμωδό, τόπος της ειρήνης θεωρείται πάντα ο θεός. Όταν στρέψουμε το πρόσωπό μας στον θεό, όλα ηρεμούν και όταν το αποστρέψουμε, όλα ταρασσονται. Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος γράφει ότι το αγαθό της ειρήνης πηγάζει από την Αγία Τριάδα, της οποίας γνώρισμα είναι η ειρηνική κατάσταση. Αλλά και ο Ιησούς Χριστός ονομάστηκε «Κύριος ειρήνης» (Β' Θεσ. γ' 16). «Αυτός εστιν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας» (Εφεσ. β' 14).

Κατ' επέκταση και ο άνθρωπος, ως δημιουργημα του ειρηνάρχου θεού, πλάσθηκε με φύση ειρηνική. Και η σχέση του με τον Δημιουργό του εντός του παραδείσου υπήρξε απόλυτα ειρηνική. Αλλά από την στιγμή που ύψωσε την εγωκεντρική σημαία της ανταρσίας εναντίον Του και αντιστρατεύτηκε στο άγιο θέλημά Του, διαταράχτηκε αυτή η αγαπητική σχέση μαζί Του και η ειρήνη

φυγαδεύτηκε από την χοϊκή καρδιά. Αυτήν την επαναφορά της ειρήνης στην ανθρωπότητα τελεσιούργησε ο Χριστός. Αυτός, «η ειρήνη ημών», ήλθε ταπεινά στη γη και έφθασε μέχρι του ικριώματος του Σταυρό, ώστε να ενώσει «τα το πριν διεστώτα» και «το μεσότοιχον του φραγμού έλυσε», και έτσι «κατηλλάγημεν τω θεώ δια του θανάτου του Υιού Αυτού» (Ρωμ. ε' 10).

Ωστόσο αυτή η ειρήνη του θεού διαφέρει αυτής που ο σύγχρονος κόσμος επαγγέλλεται, τεκμηριώνοντας την παρουσία της στην αμυντική ή οικονομική ισχύ των εθνών. Είναι ειρήνη «υπερέχουσα πάντα νουν», «φρουρός των καρδιών εν Χριστώ Ιησού» (Φιλ. δ' 7). Είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος και αποτελεί εικόνα της Τριαδικής θεϊκής ειρήνης, που συνυπάρχει με την Τριαδική αγάπη. Η υπεροχή της από την κοσμική, εδώ ακριβώς έγκειται, στον αγαπητικό τριαδικό χαρακτήρα της. Η πρώτη ξεπερνάει τον χρόνο και την αμεσότητα, ενώ η δεύτερη υποκύπτει στον φόβο και υποτάσσεται στην αναγκαιότητα.

Συνεπώς η ειρήνη του θεού δεν συνεπάγεται και ειρήνη στον κόσμο, από την οποία διαφέρει ποιοτικά. Η ειρήνη όμως του κόσμου θα μπορούσε να ωφεληθεί τα μέγιστα από την ειρήνη του θεού, για να είναι πραγματικά επωφελής.

Αδελφοί μου,

Στην λατρευτική ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας ακατάπαυστα δεόμεθα προς τον Αρχιποίμενα Κύριο **“υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως”**. Ομολογούμε λοιπόν την ύπαρξη του κοινού μας Πατέρα και διακηρύσσουμε ότι είμαστε μέλη της πνευματικής Του οικογένειας, της Εκκλησίας. Με τους οφθαλμούς της αγάπης, της εκτεινομένης στον σύμπαντα κόσμο και χρόνο, αγκαλιάζουμε τους αδελφούς, οσοδήποτε μακριά και αν ευρίσκονται και παρακαλούμε τον Κύριο γι' αυτούς.

Στην ίδια αίτηση ζητούμε να γευθούμε τους καρπούς της ειρήνης Του: την ευστάθεια των τοπικών Εκκλησιών, την ένωση των πάντων μέσα στην αλήθειά Του. Εντός αυτής το νοητό

σκάφος της Αγίας μας Εκκλησίας διαπλέει σταθερα την αλμυρή ξάλασσα των αιώνων προς τον ασφαλή λιμένα της ενοποιητικής Βασιλείας Του.

Η ενότητα, ως καρπός της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, πρϋποθέτει την δύναμη της ειρήνης. Η φωνή του Αποστόλου των Εθνών Παύλου αντηχεί αενάως στη ατέρμονη διαδρομή του χρόνου: “Αδελφοί, διατηρείτε την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης”.

Μακαριώτατε και πεφιλημένε Άδελφέ, Αρχιεπίσκοπε Κύπρου κ.Χρυσόστομε,

Είσοθε άξιος παντός επαίνου, διότι σε συνεργασία με την περιάκουστη Κοινότητα του Αγίου Αιγιδίου, προέβητε, σε αυτήν την τόσο σημαντική πρωτοβουλία, της Παγκοσμίου Συνάξεως στην ηρωτόκο μα και μαρτυρική μεγαλόνησο Κύπρο, η οποία έχει ως θέμα **τον Οικουμενισμό, την Χριστιανική Ενότητα και την Ειρήνη μεταξύ των λαών**. Η πράξη αυτή, ως απόρροια της ακλονήτου δισχιλιετούς Αποστολικής Παραδόσεως και της αλώβητης Πατερικής Διδασκαλίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας, καταδεικνύει την οικουμενικότητά Της. Διότι η οικουμενική αποστολή της Εκκλησία αποτελεί την φύση και την παράδοσή Της. Κανείς δεν μπορεί να παραμείνει ερμητικά κλεισμένος στον εαυτό του, κρατώντας εγωϊστικά τον “πολύτιμο μαργαρίτη” του Ευαγγελικού λόγου μόνο γι’ αυτόν. Καθήκον όλων αποτελεί ο Ένας Χριστός και η Μία Ποίμνη, “η των πάντων ενότης”, υπό τον Ένα Σωτήρα και Κύριο.

Υπό αυτό το πνεύμα η Αγία μας Εκκλησία προσέρχεται στους θεολογικούς Διαλόγους και στην Οικουμενική Κίνηση “εν αγάπη και αληθεία και ειρήνη”, με σκοπό την αντιμετώπιση των θεολογικών, πρωτίστως, προβλημάτων, τα οποία διασπούν την θεοδώρητο αγαθό της ενότητος των Χριστιανών.

Η ενότητα αποτελεί καρπό της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, όπως την περιέγραψε ο Απόστολος Παύλος στην προς Γαλάτας Επιστολή του (Γαλ.5, 22). Περικλείει μόνο την αγαπητική διάθεση της κατανοήσεως και του σεβασμού προς τους

άλλους αδελφούς μας Χριστιανούς. Και αγάπη είναι η εκ μέρους μας κατάθεση της ανόθευτης Αλήθειας, με πνεύμα ταπεινώσεως, χωρίς διάθεση συμβιβασμού, συγκρητισμού ή πνευματικής αλαζονείας. Αυτήν την διαδικασία μόνον γνωρίζει, αποδέχεται και τηρεί η Ορθόδοξη Εκκλησία στην μακραίωνη παράδοσή της, όπως την χάραξαν οι Άγιοι Απόστολοι και οι θεοφόροι Πατέρες των επτά Οικουμενικών Συνόδων. Ο διάλογος, λοιπόν, με τις λοιπές Εκκλησίες και Ομολογίες, με πνεύμα αγάπης, αληθείας και σεβασμού, αποτελεί την μόνη οδό προς την “εν κοινωνία” ειρηνική ενότητα πάντων.

Και το ερώτημα που τίθεται εν κατακλείδι είναι:

Πώς μπορούμε να έχουμε την ενοποιητική αυτή ειρήνη του Θεού, που λαχταράει η καρδιά μας και που ο κόσμος περιμένει να δει στο πρόσωπό μας;

Η απάντηση είναι, ο προσωπικός σύνδεσμός μας με τον Θεό, που είναι η πηγή της ειρήνης. Όσο ο δεσμός αυτός δυναμώνει και η επικοινωνία μας με τον Θεό είναι πιο πλήρης και συνεχής, τόσο και η ειρήνη του Θεού εδραιώνεται μέσα μας και πλημμυρίζει τον περίγυρό μας. Αυτό σημαίνει ότι η ειρήνη αυτή δεν είναι κατάσταση στατική, αλλά δυναμική, είναι τρόπος ζωής που προάγεται διαρκώς.

Έτσι, το μεν αγαθό της ειρήνης μάς το προσφέρει ο ειρηνοποιός Χριστός με την θυσιαστική αγάπη Του, από μας όμως εξαρτάται να απλώσουμε το χέρι και να το καταστήσουμε κτήμα μας. Το παράδειγμα του αμαρτωλού Τελώνη αρχικώς και κατόπιν Αποστόλου και Ευαγγελιστού Ματθαίου αρκεί, για να κατανοήσουμε εμπράκτως την δυναμική της εσωτερικής ειρηνεύσεως και την μεταποιητική της δύναμη.

Αυτό ας αποτελέσει αφορμή προβληματισμού, βαθείας σκέψεως, ουσιαστικού επαναπροσδιορισμού και οντολογικής μεταστροφής στην προσωπική ανωφερική πορεία ενός εκάστου.

“Ειρηνεύετε και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης έσται μεθ’ υμών” (Β΄Κορινθ.13, 11). Αμήν!”

Το απόγευμα τις ίδιας ημέρας ο Σεπτός Προκαθήμενος

της Αλεξανδρινής Εκκλησίας παρευρέθη στην επίσημη έναρξη του Διαθρησκειακού Συνεδρίου, με θέμα: “Ειρήνη, Θρησκείες και πολιτισμοί σε διάλογο”. Παρέστησαν ακόμη ο Εξοχ.Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας κ.Δημήτριος Χριστόφιας, πολιτικοί και θρησκευτικοί ηγέτες και άλλοι επίσημοι.